

Як зайчатко з їжаком грались весело клубком

Наталя Забіла

Зайчиха-мати біля хати
сиділа якось у садку
і для синка, для зайченяти
плела панчішку в холодку.

Панчішка, знай собі, плететься,
така пушиста та м'яка!
Вовняна нитка в'ється, в'ється
і розвивається з клубка...

- Ой леле! - каже враз зайчиха, -
я тут сиджу собі й плету,
а борщ кипить і, як на лихо,
збігає, мабуть, на плиту!..

І от вона побігла в хату
і позабула під дубком
свою роботу розпочату -
панчішку разом із клубком.

Лежить клубок, лежить панчішка...
Аж тут заходять у садок
Стрибайчик-зайчик, довгі ніжки
І їжачок, його дружок.

- Поглянь, який клубок добрячий!
Давай пограємось в м'яча!
- Ой ні, не можна! Це ж не м'ячик! -
говорить злякано зайча.

Розгнівається мама дуже
й мене за вуха поскубе!
Їжак на те: - Не бійся, друже,
я захищатиму тебе!

Бо я нічого не боюся,
нікого слухать не люблю;
як хтось зачепить – вмить згорнуся
і колючками поколю!..

І, не послухавши зайчати,
їжак схопив отой клубок
та як почне його качати
й перекидять через дубок.

Клубок злітає вгору, вище,
стрибає, наче справжній м'яч
а їжачок гукає, свище
за ним ганяється навскач.

Забувши страх, зайча сміється
з веселих жартів їжака...
а довга нитка в'ється, в'ється
і розвивається з клубка!

Клубочок зменшується швидко,
панчішки – наче й не було!
В куцах заплутується нитка –
все павутинням заплело!

Зненацька вибігла зайчиха
і, гру побачивши таку,
сплеснула лапками: – Ой лихо!
Та що ж це робиться в садку?!

Їжак одразу схаменувся
і, щоб не трапилось біди,
колючим м'ячиком згорнувся
та й... закотивсь хтозна-куди!

А зайченя за вухом чуха:
– Чи залишитись, чи втекти?.. –
Тут мама враз синка – за вухо!
І почала його скубти...

Отак скінчилась казка наша:

зайчатко скривджене пищить,
зайчиха в хаті варить кашу
і досі сердиться й бурчить.

А де ж їжак? Та що питати! –
сидить, напевно, десь в кущі.
Чи справжній друг він для зайчати? –
Про це вже скажуть читачі!